

registreringen af Varemærker. Det kan gjerne være, det andet Steds er ordnet paa en anden Maade, det er mig ikke ganske bekendt, men det forekommer mig, at naar man vil ind paa denne Materie, maa det her foreslaaede antages hensigtsmæssigt. Som det ærede Medlem veed, er det et Arbeide, med hvilket jeg har havt overmaade lidt at gjøre. Det har kun været min formelle Virksomhed at fremsætte det for den høie Rigsdag. Det er et Arbeide, der støtter sig til en skandinaviske Kommission, og det ærede Medlem vil vide, at denne Lov er nogenlunde enslydende for alle tre Lande, i alt Fald for Hovedbestemmelseernes Bestemmende, som berører Fællesretten. Der kan kun være Tale om Forskiel med Hensyn til Enkeltheder, der særlig berøre de danske Forhold. Forslaget er ikke blot forelagt, men vedtaget temmelig enslydende af Repræsentationerne i Sverige og Norge, og det turde vel være et Argument for, at man ikke andet Steds har set saa mørkt, om jeg saa maa sige, paa Forholdene, som det ærede Medlem har. Thi skulde man her foreslaa en Lov, der i Virkeligheden beskyttede uredelig Fremgangsmaade, vilde det være meget beklageligt; men jeg kan ikke tro Andet, end at det ærede Medlem er i en Vildfarelse, og det kan være, naar man kommer til Forhandling om de Enkeltheder, med Hensyn til hvilke det ærede Medlem synes betænkelig, at man kan komme nærmere ind paa en Undersøgelse. Her ved denne Behandling komme vi vel ikke til Maalet alligevel.

N. J. Larsen: De Bemærkninger, jeg hørte fra den høitærede Minister, gjorde paa mig det Indtryk, at det er et noget fremmed Omraade, hvorpaa han her bevæger sig. Ellers vilde disse Bemærkninger fra hans Side næppe være fremkomne, for de ramte slet ikke. Naar jeg har brugt Udtryk som „uredelig Konkurrence“ om den Ordning, her foreslaas, saa er det Udtryk, som jeg slet ikke finder paa her; thi i Frankrig anses det almindeligvis for en uredelig Konkurrence at leve paa en Ordning som den her foreslaaede; det kunde Ministeren for Resten selv have læst i den Kommissions Betænkning, han omtalte. Naar det er fremhævet, at Sverige og Norge have accepteret Kommissionens Forslag, da siger det for mig ikke Meget; de nævnte Lande havde tidligere ingen Varemærkelove, og at man saa ved det første Forsøg kan gaa galt i Byen, ja, det vide vi jo fra vort eget Land, at det kan let ske. Vi fik i 1880 en Varemærkelov; det var Nytt for os Alle; det er

en Lov, om hvilken jeg tør sige, at alle Sagtyndige anse den for at være meget uheldig. Hvad iøvrigt Kommissionen angaar, har jeg megen Agtelse for de udmærkede Mænd, der sad i den, men jeg mener dog, at naar vi herfra have sendt 2 Kontormænd, er det just ikke de rette Mænd til at vide Bested med, hvad det praktiske Forretningsliv bedst er tjent med. Nei, Tingene er jo den, at denne Lov hjemler en Ordning, hvorefter man ugenert kan indregistrere en Andens Varemærker, og naar man har gjort det, kan man selv bruge det og forbyde Andre at bruge det, ja selv forbyde Varemærkets hidtilværende Bruger, selve Opfinderen deraf at bruge det. Og det har jo sin store Betydning for Omsætningsforholdene, naar et Mærke er bleven et Udtryk for en vis Vares Beskaffenhed. Paa dette Punkt har man kun at vælge mellem 2 Systemer. Mener man, at det her foreslaaede er forkasteligt, er det frugtesløst at arbejde videre paa dette Grundlag; det fører til Zinet. At vi have en slet Varemærkelov, det er ikke noget Motiv til, at vi skulde yderligere konsolidere og fæstne de Bestemmelser, vi allerede have.

Judenrigsministeren (Zingerslev):

Jeg skal kun ganske kort sige til det ærede Medlem, at den Betragtning, det ærede Medlem gjorde gjældende, at den nuværende Ordning er uretfærdig, kan jo være en personlig Betragtning, som det ærede Medlem har; men jeg tror ikke, at det ærede Medlem paa det Punkt er i Stand til at tale paa Offentlighedens Vegne eller have en saa sikker Overbevisning, at han kan sige: Det er Noget som er konstateret eller Noget som er anerkjendt. Jeg kan fremdeles ikke erkjende, at Forholdene ere saaledes, at man uden videre kan tilegne sig en Andens Varemærke. Jeg kan ikke erkjende, at Forholdet stiller sig saaledes, hvis dette bliver til Lov, at en Andens Ret kan krænktes og det er dog det, det kommer an paa. Det ærede Medlem maa vide at det ved saadanne Spørgsmaal staar Enhver aabent at faae afgjort ved Dom, om hans Ret er krænktes eller ikke. Naar det ærede Medlem sagde, at jeg havde slaaet paa, at denne Materie var forholdsvis fremmed for mig, er det ganske rigtigt; det kan jeg fuldstændig vedkjende mig, men det ærede Medlem maa vide, at det Omraade, Indenrigsministeren har er saa stort, at det er umuligt at man kan være lige sagtyndig paa alle Omraader. Selvfølgelig har jeg gjort mig bekendt med det hele store Materiale, der foreligger, men jeg